

EFESENI

Evanghelia Relațiilor

**O BISERICĂ TRANSFORMATĂ
UN EXEMPLU ÎN RELAȚII**

EFESENI

EVANGHELIA RELAȚIILOR

Acest material a fost adaptat,
cu permisiunea autorului, după lucrarea:

Efeseni. Aplicații pe tema familiei

Autor: Beniamin Fărăgău

© Fundația Istoria Binecuvântării, 2006

Pentru mesaje audio (inclusiv pe cartea Efeseni), cărți și ghiduri
de studiu din programul de studiu biblic *Istoria Binecuvântării*, ne
puteți contacta la:

Fundația Istoria Binecuvântării

C.P. 906, O.P. 13, Cluj-Napoca, 400870

Tel/Fax: (004) 0264 439669

e-mail: fib@ib-ro.org

www.ib-ro.org

Prefață

Noi suntem mai mult decât o comunitate de oameni, suntem un Trup. Cristos ne este Capul. Suntem mădulare unii altora. Simțim unii pentru alții. Așa cum a simțit El. Trăim însă în lume și nu ne este ușor. Valorile lumii, direcția și mentalitatea lumii ne împing pe contra-sensul valorilor Împărăției. Nu doar în duhul nostru, ci și în relațiile noastre, îndepărtându-ne unii de alții. Fiind prinși deci într-o luptă spirituală, avem nevoie de ajutor.

Cartea Efeseni a fost scrisă sub inspirația lui Dumnezeu, ca un îndemn și o conștientizare a identității Christice a Trupului lui Cristos din comunitatea de atunci. În Efes, un oraș cu nume al lumii antice, credincioșii erau supuși presiunii spirituale, morale și etice, la fel ca în zilele noastre. Relația lor cu Capul Trupului era în pericol, relațiile lor, unii cu alții, între mădulare, era periclitată. Apostolul Pavel însă le scrie, readucându-le aminte de identitatea, scopul și esența chemării lor.

Studiind această carte, ne vom studia pe noi înșine, relația noastră cu Dumnezeu și relațiile noastre cu alții. Haideți să-i cerem lui Dumnezeu înțelepciune de a pătrunde adevărurile ei, de a discerne practic unde suntem noi și puterea de a face ceva spre a ne schimba și trăi cu adevărat Metanoia în viața noastră și în biserica noastră. Suntem un Trup și trebuie să trăim ca un trup, dar nu al lumii, nu al vreunei entități religioase, ci Trupul lui Cristos, urmărind să rămânem: *„credincioși adevărului, în dragoste, și să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.”* (Efeseni 4:15-16)

Arad, decembrie 2006

Cristian Barbosu

Calendar de studiu ianuarie – aprilie 2007

Săptă- mâna	Lecția	Pasaj de studiat	Titlu/Idee centrală
<i>01 - 07 ian.</i>		<i>Săptămână de slujire</i>	
8 - 14 ian.	1	Efeseni 1:1-14	Noua Comunitate a lui Dumnezeu - Chemare și Responsabilitate
15 - 21 ian.	2	Efeseni 1:15-23	Harul de a ne ruga unii pentru alții
22 - 28 ian.	3	Efeseni 2:1-10	În Domnul
29 ian. - 04 feb.	4	Efeseni 2:11-22	Un Templu sfânt pentru Domnul
<i>05 - 11 feb.</i>		<i>Săptămână de slujire</i>	
12 - 18 feb.	5	Efeseni 3:1-21	Plini de toată plinătatea dumnezeirii
19 - 25 feb.	6	Efeseni 4:1-16	Condiții esențiale pentru zidirea Trupului
26 feb. - 04 mar.	7	Efeseni 4:17-24	O gândire nouă
05 - 11 mar.	8	Efeseni 4:25 - 5:21	O trăire nouă
12 - 18 mar.	9	Efeseni 6:5-9	Responsabilitatea purtării de grijă
19 - 25 mar.	10	Efeseni 6:10-20	Responsabilitatea protejării Trupului de atacurile celui rău
26 mar. - 01 apr.		Săptămână de relaționare	
<i>02 - 08 apr.</i>		<i>Săptămână de slujire</i>	<i>Săptămâna Mare</i>

~~6~~

Prezentarea generală a epistolei către Efeseni

Scrisoarea către Efeseni este unică între celelalte scrisori ale lui Pavel. Limbajul ei caracterizat de închinare și rugăciune, scopurile teologice adânci, precum și numeroasele îndrumări practice i-au condus pe mulți oameni mari ai lui Dumnezeu la a o considera cartea favorită din Noul Testament.

William Barclay o numește „Regina Epistolelor”. Armitage Robinson, în comentariul scris la cumpăna dintre secolele XIX și XX, a descris-o ca fiind „coroana operelor Sfântului Pavel”, iar poetul englez Samuel Taylor Coleridge „cea mai divină compoziție a omului”. John Macay, fost rector al Seminarului Teologic Princeton, care fusese convertit în tinerețe prin citirea și studierea cărții, consideră Epistola către Efeseni „cea mai măreață, cea mai matură și, pentru timpurile noastre, cea mai relevantă dintre scrierile lui Pavel.”

Motivul pentru care epistola către Efeseni este atât de profundă și de adâncă, atât de relevantă și plină de sens, nu se datorează faptului că ea prezintă doctrine misterioase care sunt aproape insondabile și care ne-ar fi complet necunoscute dacă n-ar exista această carte. Atracția acestei epistole stă în faptul că ea relevă, în cel mai simplu și convingător limbaj, doctrinele fundamentale ale creștinismului.

1. Autor și data scrierii

Autorul epistolei este Pavel și el începe prin a se identifica pe sine ca un „apostol al lui Cristos Isus, prin voia lui Dumnezeu.” Acest mod de introducere merită atenția. Dacă Efeseni a fost scrisă la Roma, spre sfârșitul lucrării și slujbei lui Pavel, ne puteam aștepta ca acesta să se prezinte pe sine în alt mod. Pavel ar fi putut începe reamintindu-le efesenilor

lucrurile pe care le-a făcut în slujba lui Cristos. El însă se vede pe sine, așa cum o face și în alte epistole, nu doar ca „un apostol al lui Isus Cristos”, dar mai mult decât atât, ca un apostol al lui Cristos „prin voia lui Dumnezeu.”

Pavel a scris epistola către Efeseni din închisoare, cel mai probabil pe vremea când era întemnițat în Roma, undeva în jurul anului 62 d. Hr. Este important de menționat că epistola către Efeseni a fost scrisă în aceeași perioadă cu cea către Coloseni, cele două epistole fiind, de altfel, asemănătoare în conținut și teme abordate.

2. Destinatari și Cadru istoric

Epistola le este adresată efesenilor, dar acest lucru ridică o mică problemă, deoarece expresia „în Efes”, care apare în primul verset, nu este prezentă în trei dintre cele mai timpurii manuscrise ale textului grecesc.

Un alt element specific genului epistolar, care lipsește în Efeseni, este că această epistolă nu conține salutări personale, fapt care o deosebește de altfel de majoritatea epistolelor lui Pavel. Epistola către Romani, de exemplu, conține un întreg capitol de salutări, deși Pavel nu vizitase încă Roma. Cu toate acestea, din prezentarea călătoriilor lui Pavel pe care o avem în cartea Faptelor Apostolilor, cunoaștem că Pavel a petrecut cel puțin doi ani în Efes.

Pornind de la aceste considerente, cercetătorii au avansat diferite ipoteze cu privire la destinatarii inițiali ai epistolei. Într-o încercare de a armoniza toate aceste poziții, concluzia cea mai plauzibilă este că epistola a fost intenționată ca și un document conciliar și anume o scrisoare destinată unui grup de biserici din provincia romană Asia sau/și unor biserici de tip casă din orașul Efes (cele două variante nu se exclud reciproc).

Efesul era capitala Provinciei romane Asia, având o populație de circa un sfert de milion de oameni. Situat pe râul Caystar, nu departe de coasta Mării Egee, Efesul era un port foarte important, deși nu mai era practicabil încă înainte ca Pavel să fi sosit în oraș. A devenit un centru comercial și unul de comunicare, fiind cea mai importantă verigă între Roma și toate celelalte provincii din est. Produsele de consum treceau pe aici. Națiuni și rase de oameni se amestecau pe străzi: evrei și păgâni, sclavi și oameni liberi, greci și romani. Într-un cuvânt, Efesul putea fi considerat un reprezentant de seamă al materialismului secular al acelor vremuri.

Dar Efesul era în același timp și un centru spiritual. Lucrul cu care se mândreau cel mai mult efesenii referitor la orașul lor era mărețul templu al zeiței Diana sau Artemis. Templul era localizat la marginea orașului și era considerat, încă din acele vremuri, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. Era o construcție imensă, cu o lungime de 130 metri, o lățime de 67 m și o înălțime de 18 m, adăpostind statuia zeiței despre care se credea că ar fi căzut din cer. Dincolo de arhitectură, în templu erau depozitate mari sume de bani, fapt care l-a făcut să devină capitala bancară a Asiei. Atracția majoră o reprezentau însă sutele de preotese ale zeiței Diana, care practicau prostituția sacră.

Pavel a făcut o scurtă vizită în Efes spre sfârșitul celei de-a doua călătorii misionare, în timp ce se îndrepta spre Ierusalim (Fapte 18:19-21). Se întoarce apoi în cea de-a treia călătorie și stă în Efes pentru o perioadă de mai bine de doi ani, timp în care „Toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului” (Fapte 19:10). Un aspect demn de remarcat este că Pavel a stat în Efes mai mult decât în oricare alt loc pe unde a călătorit (cel puțin din relatările pe care noi le avem).

3. Structură și gen literar

Din punct de vedere literar, Efeseni prezintă caracteristicile unei epistole clasice. Cu toate că scrierea ei nu a fost generată de o situație specifică, Pavel răspunde într-un mod pastoral unor nevoi multiple cu care se confruntau destinatarii săi. La fel ca și în cazul celorlalte epistole ale lui Pavel, în Efeseni pot fi recunoscute cele două părți caracteristice ale unei epistole: o primă parte organizată teologic și o a doua parte care concretizează principiile expuse anterior.

În Efeseni, secțiunea doctrinară sau didactică este departe însă de a fi doar un tratat teologic. Încadrate de cele două rugăciuni de mulțumire ale lui Pavel, cap. 1-3 au rolul de a reaminti creștinilor dintre neamuri privilegiul și statutul de care se bucură ca și credincioși în Cristos și membri ai Bisericii, reafirmând semnificația lor în planul lui Dumnezeu pentru istorie și pentru lume. Secțiunea etică a epistolei, respectiv capitolele 4-6, se constituie ca un îndemn și o provocare de a trăi în Biserică și în lume în lumina acestor realități și nu doar a se contopi în etosul culturii înconjurătoare. Liantul care unește cele două părți este noțiunea chemării. Dacă primele trei capitole le aduc aminte destinatarilor de „nădejdea chemării Lui” (1:18), capitolele 4-6 sunt o provocare la a trăi „într-un chip vrednic de chemarea pe care au primit-o” (4:1). Așa după cum scrie și John Stott: „Întreaga epistolă este, astfel, o minunată combinație între doctrină creștină și datorie creștină, între credința creștină și viața creștină, între ceea ce a făcut Dumnezeu prin Cristos și ceea ce trebuie să facem noi în consecință”.

4. Mesajul epistolei

Accentul pus de epistolă pe natura Bisericii și pe relația prezentă și dinamică a Hristosului înviat cu Biserica Sa o fac una dintre cele mai importante și mai practice cărți pentru

Biserica zilelor noastre. Mesajul ei se concentrează asupra a ceea ce Dumnezeu a făcut în trecut prin lucrarea lui Cristos și asupra a ceea ce face prin Duhul Sfânt astăzi, în scopul zidirii Bisericii Sale.

Tema principală a cărții este așadar Biserica - Trupul lui Cristos. Astăzi, mai mult ca oricând, trăim într-o societate caracterizată de individualism. Mai mult decât atât, prin temperament și tradiție, evanghelicii tind să fie liberi și independenți. Prin urmare, este absolut necesar să înțelegem viziunea biblică despre Biserică. Datorită declinului în care se află la ora actuală bisericile evanghelice din România, Biserica are nevoie urgentă de o reînnoire.

Pentru a putea face însă această reînnoire, trebuie să ne punem întrebări radicale cu privire la Biserică. Iar Epistola către Efeseni ne va furniza răspunsurile. Pentru că aici găsim însăși descrierea lui Cristos cu privire la Biserica Sa, Biserică pentru care „El S-a dat pe Sine Însuși”, care este „Trupul Său” și chiar „plinătatea Sa”. În viziunea lui Pavel, Biserica este astfel o comunitate nouă și unică a lui Dumnezeu, creată de El și care include în mod egal atât iudei, cât și neamuri. Suntem Familia lui Dumnezeu Tatăl, Trupul lui Isus Cristos și Templul sau locuința Duhului Sfânt.

5. Impact și relevanță:

De ce studiem Epistola către Efeseni?

Când Pavel scrie această epistolă, el nu le scrie unor oameni care nu erau în vreun loc anume, ci le scrie unor creștini care erau aici, în această lume; în cazul acesta, în Efes, chiar în locul unde li se cerea să aducă o mărturie despre Isus Cristos. Iar Efesul avea o cultură materialistă, seculară, o cultură păgână și orientată spre sexualitate. Exact ca propria noastră cultură. Tot ceea ce ar putea fi spus despre Efes este valabil și pentru propriul nostru oraș.

Ne dăm seama, prin urmare, că dacă Pavel le scrie creștinilor care se aflau într-un astfel de loc, spunându-le cum să trăiască și de ce ar trebui să trăiască în felul acela, el de asemenea ne scrie și nouă, pentru a ne spune cum ar trebui să trăim și de ce ar trebui să trăim așa. Și ne întrebăm: „Cum am putea să facem acest lucru într-un asemenea mediu?”

Răspunsul, care se află tocmai la începutul cărții, este acela că putem prin harul lui Dumnezeu. Tu și cu mine ne uităm la cultura în care trăim, ne lustruim armura, ne punem pălăria de sfinți, ne năpustim afară și spunem: „Suntem gata să schimbăm lumea.” Ne vom da seama însă, destul de repede, că nu suntem pe cale de a schimba lumea. Lumea este pe cale de a ne schimba. Iar noi suntem pe cale de a deveni exact ca ea, prinși în mrejele păcatelor ei. Însă dacă ne biziim pe harul lui Dumnezeu, dacă creștem în cunoașterea lui Cristos Isus, Cel Care este centrul Evangheliei, atunci, prin voia lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu va fi în noi. Iar noi vom fi capabili să trăim într-un mod victorios și care aduce glorie Numelui Său, care este cel mai sfânt!

Dincolo de aspectul personal, provocarea majoră a epistolei către Efeseni rămâne cea legată de unitatea trupului lui Cristos – Biserica. De prea multe ori încercăm să compensăm imaginea greșită pe care o au oamenii despre Biserică cu un pietism individual: „Nu vă uitați la Biserică”, spunem noi, „Uitați-vă la Cristos!” Pavel însă așteaptă ca lumea să-L vadă pe Cristos și scopul unificator al lui Dumnezeu în Biserică. Provocarea pentru neoprotestantismul fragmentat și divizat la nesfârșit nu poate fi mai puternică și mai actuală – mesajul epistolei către Efeseni ne cheamă să construim poduri, nu câmpuri de mine! Este, de asemenea, o provocare pentru cei care promovează separarea dintre români și țigani, bogați și săraci, intelectuali și muncitori, generația actuală și cea a părinților sau bunicilor noștri ș.a.m.d. Este adevărat că asemenea grupuri omogene pot să crească mai bine în

mod natural, dar cum ar putea ele să reflecte o evanghelie a reconcilierii, a unității?

Efesenii ne provoacă pe fiecare dintre noi să căutăm modalități mai bune de a face ca bisericile noastre locale să devină comunități de oameni a căror viață și închinare comună ca și O Biserică, să stea mărturie unității intenționate și exemplificate în Cristos: „Mă rog ca toți să fie UNA, cum Tu, Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie UNA în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” – Ioan 17:21

Efeseni 1:1-14

Noua comunitate a lui Dumnezeu – Chemare și Responsabilitate

Ef. 1:1-3 - În Efes, în Cristos, în locurile cerești

A fi în Efes și în locurile cerești este un dat al condiției umane. Opțiunea noastră este să fim sau nu în Cristos.

Primele trei versete definesc viața creștină pe cel puțin trei coordonate: „În Efes”, „în Cristos” și „în locurile cerești”.

„În Efes”

Petru că suntem în trup, trăim „în Efes” adică în una dintre cetățile lumii acesteia. Deși „Efesul” sau lumea aceasta ni s-ar putea părea un loc neutru, pentru că ne-am obișnuit în ea, așa cum Lot s-a obișnuit în Sodoma, nu trebuie să uităm totuși că suntem pe teritoriile dușmanului. Domnul Isus numește pe Satan: dumnezeul veacului acestuia, Stăpânitorul lumii acesteia. Deci a fi în Efes înseamnă a fi în lume, adică pe domeniile lui Satan. Lumea are un anume mers al ei dictat de domnul puterii văzduhului și în ea operează un anume duh, duhul neascultării (vezi Efeseni 2).

Deci suntem în Efes, pentru că suntem în trup și pentru că trăim în lumea aceasta, caracterizată de structurile ei: sociale, economice, religioase, educaționale, politice, civile, militare etc.

1. Ce înseamnă pentru tine, în mod concret, să fii în „Efes”?

---

2. Gândește-te la situații concrete din viața ta în care simți influența „Efesului” cel mai mult. Cum se manifestă Efesul:

a) Personal: _____

---

b) În familie: _____

---

c) La școală sau la locul de muncă: _____

În locurile cerești

Dar pentru că suntem nu numai trup, ci și suflet sau duh, noi suntem în același timp, nu doar „în Efes, ci și „în locurile cerești”.

Expresia „locurile cerești” se regăsește în mai multe texte din carte: 1:3, 20; 2:6; 3:10; 6:12, fiind un fel de leitmotiv al cărții. Luând în considerare uzajul expresiei în diferitele contexte, putem afirma că expresia desemnează locul sau realitatea unde se află scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pe care a șezut Domnul Isus Cristos după înviere (1:20) și unde suntem noi înșine așezați în Cristos prin învierea noastră împreună cu El (2:6). Dar tot acolo se află și domniile și stăpânirile, deci întreaga lume angelică și demonică (3:10 și 6:12). Deci „locurile cerești” desemnează realitatea spirituală în care ne aflăm:

În Efes

În locurile cere ti

În Efes, în locurile cerești și în Cristos

A fi „în Efes” și a fi „în locurile cerești” nu este o opțiune, ci este un dat al condiției umane. Singura noastră opțiune este să fim sau să nu fim „în Cristos”. Intrăm în această realitate spirituală numită „în Cristos” pe calea credinței: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Cf. Efes. 1:13; Despre ce anume înseamnă a fi în Cristos vom discuta pe îndelete în secțiunea următoare de text).

Dar chiar dacă, prin credință, am ales să fim „în Cristos”, noi continuăm să fim și să rămânem „în Efes” și „în locurile cerești”, deci în bătaia puștii Celui Rău. Iată de ce s-a rugat Domnul Isus astfel înainte de a porni spre Cruce:

¹⁴Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.

¹⁵Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.

¹⁶Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. ¹⁷Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. ¹⁸Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. ¹⁹Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr (Ioan 17:14-19).

3. Adu-ți aminte de modul în care ai răspuns la întrebările anterioare, legate de influența „Efesului” în viața ta. Ce ar însemna ca, în acele situații specifice, tu să fi ancorat „în Cristos”?

---

4. Care este răspunsul concret pe care crezi că ar trebui să îl dai acelor influențe, ca și o persoană care este „în Efes”, dar în același timp este și „în Cristos”?

a) personal: _____

b) în familie: _____

c) la școală/loc de muncă: _____

În timp ce un necredincios se află în două sfere de existență: „În Efes” și „în locurile cerești”, cel credincios se mai află și „în Cristos”, și tocmai de aceea este atacat de forțele întunericului din locurile cerești, care se folosesc de realitatea din Efes pentru a-și materializa atacul. Sfera de existență numită „în Cristos” are nu doar o dimensiune spirituală, ci și una materială, Biserica, cu celula ei de bază: familia. *Așadar, „în Efes”, mai bine doi decât unul, căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul, dar vai de cine este singur și cade și n-are cine să-l ridice!*

A fi în Cristos nu înseamnă a fi într-un fel de cazemată spirituală, în care nu putem fi atacați de cel rău. Lumea spirituală este reală, iar noi avem de luptat împotriva ei. Dar a fi în Cristos înseamnă a avea de partea noastră nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu. Astfel, noi putem ieși biruitori asupra celui rău, dacă știm cum să ne folosim de ea. Deci a fi în Cristos nu exclude lupta spirituală, dar garantează biruința, cu condiția să rămânem în El.

5. Crezi în lumea spirituală? Crezi că ești într-un război spiritual?
Dacă da, ce înseamnă pentru tine, concret, să fii în acest război?

Cum vezi rolul Trupului/Bisericii în a te ajuta în acest război?

Efes. 1:3-14 — Garanția biruinței

Rațiunea primordială a Bisericii este să ne ajutăm unul pe altul să fim și să rămânem în Cristos: locul binecuvântărilor și al biruinței.

Ca să înțelegem ce înseamnă a fi „în Cristos”, am putea pleca de la ceea ce ni se spune în paragraful de față (1:3-14) că avem în Cristos:

- ◆ alegerea la sfințire,
- ◆ înfierea,
- ◆ răscumpărarea
- ◆ iertarea
- ◆ pecetluirea cu Duhul Sfânt

Lista de mai sus nu ne prezintă o serie de concepte disparate, ci un întreg în care fiecare aspect joacă un rol determinant. Scopul lui Dumnezeu este să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui. Iar lucrarea de sfințire o poate face doar Duhul Sfânt. Dar ca să putem fi pecetluiți cu Duhul Sfânt, trebuie să fim mai întâi înfiați.¹ Iar ca să putem fi înfiați trebuie să

---

¹ Vezi Gal. 4:6.

fi fost răscumpărați și iertați, iar toate acestea sunt posibile doar în Cristos.

În această înlănțuire de cauze și de efecte nu trebuie să uităm că scopul final este sfințirea noastră. Este vorba despre o sfințire „de fapt”, nu doar de una „de drept”; despre o sfințire în fapte, nu doar în acte. Așadar, suntem în Cristos doar dacă suntem în procesul unei sfințiri de fapt (vezi Rom. 8:1-15 și Evrei 12:14).

Deci după cum suntem în Cristos doar dacă suntem în procesul sfințirii, adică dacă ascultăm de El și dacă umblăm cu El în viața de zi cu zi, tot așa suntem în familie doar dacă ne trăim rolul specific pe care ni l-a dat Dumnezeu.

6. Care sunt conceptele teologice majore din acest paragraf și care este secvența logică și teologică dintre ele?

---

7. Aceste concepte descriu planul lui Dumnezeu. Cum ți se aplică ție personal? Beneficiezi de aceste lucruri? „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”

---

8. Cum ar trebui să ne transforme viața această identitate pe care o avem în Cristos? Gândește-te din nou la „Efesul” în care trăiești. În ce măsură te ajută înțelegerea a ce înseamnă să fii în Cristos pentru a putea răspunde acestor influențe și a influența tu la rândul tău „Efesul”?

---

9. Ce ar însemna în mod practic să-l ajuți pe un membru al Trupului tău (Biserica) să rămână în Cristos?

Notițe culese din predică

Efes. 1:15-23

Harul de a ne ruga unii pentru alții

Dumnezeu ne face onoarea să fim implicați prin rugăciune în realizarea planului Său, mai ales în cei de lângă noi.

Am trecut deja în revistă câteva concepte majore din carte - a fi „în Efes”, a fi „în locurile cerești” și a fi „în Cristos”. Am văzut de asemenea că ajungem în Cristos prin credință - prin credința în El suntem fii ai lui Dumnezeu, iar pentru că suntem fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său.

Am văzut că datorită acestei „duble cetățenii”, ne aflăm într-o luptă spirituală. Miza mare este rămânerea noastră în Cristos. Și de aceea, *rațiunea existenței Trupului/Bisericii este să ne ajutăm unul pe celălalt să rămânem în Cristos*. Asta înseamnă, pe de-o parte, să rămânem în spațiul iertării, răscumpărării și al înfierii, iar, pe de altă parte, să continuăm să rămânem implicați alături de Cristos în lucrarea Împărăției.

1. Construiește o frază (cât mai succintă) în care să explici relația dintre conceptele: „În Efes”, „în locurile cerești” și „în Cristos” (1:1-3).

---

2. Acum, construiește încă o frază prin care să arăți relația dintre următoarele „binecuvântări” pe care le avem „în Cristos” (1:3-14):
alegere la sfințire ♦ înfiere ♦ răscumpărare ♦ iertare ♦ pecetluire cu Duhul Sfânt

---

Dar cum ne putem ajuta unii pe alții?

Cu siguranță că nu odată ți-ai pus această întrebare... Poate ți-o pui chiar acum, cu inima deznădăjduită, pentru că cei dragi ai tăi, poate cei din casa ta, merg pe un drum greșit în viață.

Partea a doua a cap. 1 din Efeseni ne descoperă poate cel mai important mijloc prin care putem să ne ajutăm – *rugăciunea*.

Taina rugăciunii este harul primit de la Dumnezeu pentru a ne implica alături de El în atingerea scopurilor Lui în viețile celor de lângă noi. Mijlocirea pentru semenii noștri este dovada interesului nostru real și profund pentru ceea ce lucrează Dumnezeu în ei. Dar în același timp, rugăciunea este și o recunoaștere a limitărilor noastre și o invitație ca Dumnezeu să facă ceea ce noi nu putem face.

Rugăciunea lui Pavel din a doua partea a cap. 1 izvorăște din afirmațiile făcute în prima parte. Prin asta înțelegem că rugăciunea noastră poate fi acordată la dorința Lui pentru noi și cei din jurul nostru doar în măsura în care noi înțelegem planurile lui Dumnezeu. Ce trist ar fi să petreci ore în șir în a mijloci pentru cineva pentru lucruri care nu sunt și pe inima lui Dumnezeu...

3. După părerea ta, ce este rugăciunea și cât de importantă ar trebui să fie pentru un creștin?

---

4. Acum fii sincer... Cum arată viața ta de rugăciune: Când te rogi? Cât te rogi? Cum te rogi?

- ◆ de mai multe ori pe zi _____
- ◆ o dată pe zi _____
- ◆ de câteva ori pe săptămână _____
- ◆ destul de rar _____
- ◆ doar atunci când am probleme _____

5. Care sunt cauzele care te-au adus în această situație și ce poți face în mod concret pentru a-ți îmbunătăți viața de rugăciune?

Veniți acum să analizăm împreună rugăciunea lui Pavel:

Chemarea lui Dumnezeu este să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, un Templu sfânt, un popor în care Dumnezeu să locuiască și prin care El să lucreze. Bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți este însăși prezența Lui în noi. Pentru ca Isus Cristos să poată locui pe deplin în inimile noastre prin credință, noi trebuie să fim întăriți în omul dinăuntru prin însăși puterea lui Dumnezeu. Această putere a Duhului Sfânt rămâne operantă doar în cei credincioși, adică în aceia care umblă după îndemnul Duhului, nu după îndemnul firii pământești.

A. Mulțumire

6. Pentru ce mulțumește Pavel? Am văzut deja că credința este absolut necesară pentru ca să putem beneficia de binecuvântările din locurile cerești. Cum se „vedea” credința efesenilor?

B. Cerere

Din pricina faptului că ei erau în același timp și „în Efes” și „în Cristos”, cu siguranță că destinatarii epistolei lui Pavel erau persecutați și treceau prin multe încercări. Totuși, Pavel nu se roagă ca Dumnezeu să îi izbăvească din acestea. El nu se roagă de loc pentru nevoile lor materiale...

7. Care sunt cele trei lucruri pe care Pavel se roagă ca efesenii să le priceapă? De ce sunt acestea atât de importante?

---

8. Oare cum ar fi dacă puterea Dumnezeului atotputernic, manifestată deplin în învierea lui Cristos din morți, ar lucra în viața ta și a comunității din care faci parte? Cum se manifestă (sau ar trebui să se manifeste) această putere în viața noastră? Care sunt „semnele” ei?

Ca și în paragraful anterior, și în aceste versete omul este *beneficiarul* unor realități gândite și împlinite de Dumnezeu. Totuși, am văzut că și el trebuie să își aducă aportul pentru ca să poată realmente beneficia de ceea ce Dumnezeu are de oferit. *Ce avem noi de făcut?*

9. Gândește-te la o persoană pentru care te rogi în aceste zile. Ce ar fi dacă ai începe să te rogi pentru ea folosindu-te de rugăciunea lui Pavel? Ce ar trebui să înțelegi tu pentru ca să nu repeți mecanic rugăciunea lui Pavel, ci să o poți spune cu toată inima?

Pt. discuții de aprofundare legate de rugăciune:

Citește 1 Timotei 1:1-9 și notează ceea ce se spune despre rugăciune. Pentru cine trebuie să ne rugăm? Pentru ce trebuie să ne rugăm? De ce trebuie să ne rugăm? Cum trebuie să se roage bărbații respectiv femeile și de ce în acest mod?

**Rugăciunea este legată de credință
precum respirația de viață.**

(Jonathan Edwards)

Notițe culese din predică

Efes. 2:1-10

În Domnul

*Suntem „în Domnul” doar dacă am înviat din morți
împreună cu El și dacă trăim pentru El.*

Scurtă recapitulare

În primele versete ale cărții, am văzut că suntem „în Efes”, pentru că trăim în trup. Dar pentru că avem și un suflet sau un duh, noi suntem în același timp și în locurile cerești. Dar în acest spațiu spiritual numit „locurile cerești” există două realități antagonice, două împărății: a lui Dumnezeu și a lui Satan. Prin nașterea fizică, noi aparținem împărăției Celui Rău. Transferul în împărăția lui Cristos se face doar prin nașterea din nou în urma alegerii de a crede în Cristos, Cel care face posibilă transferarea noastră în Împărăția lui Dumnezeu.

Versetele 3-14 au desfășurat înaintea noastră lanțul de binecuvântări duhovnicești pe care le avem în Cristos: răscumpărarea, iertarea, înfierea și pecetluirea cu Duhul Sfânt în vederea sfințirii sau a răscumpărării de sub puterea păcatului. Am văzut că datorită acestei „duble cetățenii”, — „în Efes” și „În Cristos” — ne aflăm într-o luptă spirituală. Miza mare este rămânerea noastră în Cristos. Și de aceea, rațiunea existenței Trupului/Bisericii este să ne ajutăm unul pe celălalt să rămânem în Cristos. Asta înseamnă, pe de-o parte, să rămânem în spațiul iertării, răscumpărării, și al înfierii iar pe de altă parte, să continuăm să rămânem implicați alături de Cristos în lucrarea Împărăției.

După ce L-a binecuvântat pe Dumnezeu, în partea a doua a capitolului (v. 15-23), Pavel mijlocește prin una dintre

cele mai mărețe rugăciuni găsite pe paginile Scripturii. Esența rugăciunii lui Pavel este ca destinatarii săi să aibă o cunoaștere temeinică a chemării, moștenirii și mai ales a puterii lui Dumnezeu. Pentru aceasta, credincioșii au nevoie atât de înțelepciunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu fiecăruia, cât și de Duhul Sfânt care ne luminează mințile. Iluminarea divină și gândirea umană merg mână în mână. Pe măsură ce cugetăm la ceea ce a făcut Dumnezeu, Duhul ne va deschide ochii pentru a pricepe implicațiile acestei lucrări.

Ce înseamnă a fi în Domnul?

Textul de față (Efes. 2:1-10), ne obligă să facem un pas înapoi și să ne gândim mai atent la ceea ce înseamnă a fi „în Cristos”, mai ales într-un context în care se confundă religia cu relația. Religia ne cere o conformare la anumite ritualuri și tipare exterioare. Însă relația cu Cristos este posibilă doar în urma unei transformări interioare radicale. Despre această transformare radicală suntem invitați să vorbim în lumina textului de față.

1. În lumina acestui paragraf (2:1-10), care este diferența esențială între un creștin și un necreștin?

---

2. Ce înseamnă a fi mort, când trăiești totuși, chiar dacă în greșeli și păcate? Care sunt coordonatele care definesc moartea?

---

3. În lumina morții prezentate în primele trei versete, cum explici învierea cu Cristos? Care este aportul nostru la această realitate? (vezi 1:12-13).

---

4. În cele afirmate de versetul 2:8, ce anume nu vine de la noi, mântuirea sau credința? Cum se leagă deci 1:13 — ați auzit, ați crezut — de afirmațiile din acest paragraf? Ce ar însemna o mântuire prin fapte?

---

6. De ce credința, chiar dacă ar fi aportul nostru, nu ar presupune o mântuire prin fapte?

---

7. Care este explicația teologică a acestei ordini: mai întâi mântuit fără fapte, prin credință, pentru ca apoi să pot face faptele credinței?

---

8. Care este statul tău spiritual: ești mort sau viu? Cum îți argumentezi răspunsul?

Meditație

În lumina textului de față (Efes. 2:1-10), *a fi creștin înseamnă a fi venit din moarte la viață*. Nu ne încreștinăm printr-o conformare la niște tipare exterioare. Încreștinarea presupune o transformare lăuntrică radicală, ce se va manifesta în afară prin transformări vizibile de comportament.

De aceea, atunci când ne rugăm pentru un necredincios, este vital să pricepem că problema lui nu se rezolvă dacă acceptă o religie, dacă practică un ritual și nici chiar dacă este perseverent în respectarea lui. Lucrarea lui Dumnezeu trece mult dincolo de tot ceea ce omul ar putea face prin puterile lui. Ea este nici mai mult, nici mai puțin decât o înviere din morți împreună cu Cristos. Fără o naștere din nou, din duh, sau din Dumnezeu, nimeni nu va vedea și nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.²

A fi în Cristos înseamnă a fi fost înviat împreună cu El și așezat în El și împreună cu El mai presus de orice domnie, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume. Doar fiind în Cristos vom avea șansa biruinței asupra ispitelor. Doar fiind în Cristos vom putea avea nădejdea eliberării din toate robiile cu care ne-a înfășurat păcatul. Doar fiind în Cristos vom putea trăi o viață de biruință și ne vom putea bucura de roadele sfințirii.

Tocmai din pricina realității lumilor spirituale malefice din locurile cerești îi avertizează Pavel pe cei din Corint:

¹⁴Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? ¹⁵Ce înțelegere poate fi între Cristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? ¹⁶Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul

---

² Vezi discuția dintre Isus și Nicodim din Ioan 3

Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu.”¹⁷De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”¹⁸Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6:14-18).

Textul de mai sus ne ajută să înțelegem cât de serios este îndemnul Scripturii de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit. Îndemnul vizează toate domeniile din viață, dar mai ales căsătoria. Fiind „în Efes”, noi nu putem să nu avem legături cu păcătoșii veacului acestuia.³ Putem însă să nu ne înjugăm cu ei, să nu intrăm cu ei în parteneriate de nici un fel și cu atât mai mult în relația de căsătorie. De cele mai multe ori însă, în contextul actual în care lucrurile nu sunt atât de clar separate ca pe vremea lui Pavel, pentru că toți ne numim creștini, deciziile se tranșează în spațiul formelor exterioare și nu a realităților interioare. Pentru mulți, este suficientă o conformare la un anumit ritual sau o intrare în anumite structuri bisericești. Să nu uităm, a fi în Domnul înseamnă a fi fost adus din moarte la viață, a fi fost eliberat din robia lui Satan și a fi devenit Mireasa lui Cristos. Nu trebuie să ne mulțumim cu aparențele, nici să ne amăgim cu ele.

Creștinismul în esența lui se definește ca înviere împreună cu Cristos, pentru a trăi pentru El.

---

³ Vezi 1 Cor. 5:9-13.

Notițe culese din predică

Efes. 2:11-22

Un Templu sfânt pentru Domnul

Cristos ne oferă harul subordonării diferențelor dintre noi la realizarea unui Templu sfânt pentru Domnul.

A fi „în Efes” și „în locurile cerești” ține de condiția umană. A fi „în Cristos” este însă o alegere a credinței. În paragraful precedent (2:1-10), am văzut că Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Cristos și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus. *Întrebarea este de ce a făcut Dumnezeu acest lucru pentru noi? Ce planuri are cu noi? Răspunsul la aceste întrebări se conturează în paragraful de față (Efes. 2:10-22), a cărui explorare ne va fi ușurată de întrebările de mai jos:*

1. Cine sunt cei doi despre care vorbește Pavel?

---

2. Ce înseamnă: „fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”?

---

3. În ce consta zidul de la mijloc care îi despărțea pe cei doi? Cum au fost apropiați aceștia prin sângele lui Cristos?

---

4. Este oare împăcarea dintre cei doi o condiție a împăcării fiecăruia cu Dumnezeu? (vezi 1 Ioan 4:20 – 5:1)

---

5. Ce înseamnă a fi un Templu sfânt în Domnul, un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul? Cum aplici în mod concret aceste adevăruri la familia ta? Dar la biserica ta?

---

6. Crezi că este posibil ca diferențele dintre mădulele trupului să devină o piedică în zidirea noastră împreună pentru a fi un Templu sfânt pentru Domnul? Ce trebuie să facem în mod practic pentru a transforma aceste diferențe, din piedici în provocări?

---

7. Care este scopul comun al bisericii din care faci parte? Cum se vede în mod practic că avem un scop și că ne lăsăm călăuziți de Dumnezeu pentru împlinirea lui?

Meditație

Dumnezeu ne-a zidit împreună, iudei și neamuri, bărbați și femei, bogați și săraci, învățați și neînvințați pentru ca să fim familia Lui, un Templu sfânt *pentru* El. Scopul afirmat

de Pavel mută automat atenția de pe confortul nostru pe confortul lui Dumnezeu. Iar atingerea acestui scop reclamă unitate, în ciuda diversității, aruncare de poduri peste prăpăstii, transformarea diferențelor din piedici în provocări.

Prăpastia prejudecăților căscată între iudei și neamuri, ilustrată în întâlnirea dintre Petru și sutașul roman Corneliu, era pe punctul de a paraliza până și Biserica primară. În Fapte 10, Dumnezeu trebuie să înduplece pe Petru să treacă peste ea și să coboare la Cezarea, repetând de trei ori vedenia. Iar atunci când Petru ajunge în pragul casei sutașului roman, el face o afirmație, reprezentativă, de altfel, pentru atitudinea iudeilor față de neamuri: „«Știți», le-a zis el, «că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el»” (28). Dacă nu ar fi fost înduplecat de Dumnezeu prin acea vedenie, Petru ar fi rămas, cu siguranță, în pragul casei, sau nici măcar nu s-ar fi apropiat de casa sutașului roman.

În Cristos se poate face punte peste orice alte diferențe dintre noi, nu doar peste cele etnice și religioase:

²⁶Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. ²⁷Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. ²⁸Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus. ²⁹Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință (Gal. 3:26-29).

¹¹Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul și în toți (Col. 3:11).

Pavel sesizează prăpăstii nu doar între iudei și neamuri, ci și între bărbat și femeie, între cel rob și cel slobod, între învățați și neînvățați etc. Așadar, nu este o exagerare ca să aplicăm adevărurile din acest paragraf și la familie, la relația dintre bărbat și femeie, dintre soț și soție.

Dumnezeu ne-a ales încă înainte de întemeierea lumii cu un scop clar în minte: „ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (1:4), ca să fim asemenea chipului Fiului Său (Rom. 8:29). Or, aceasta reclamă un lung și dureros proces de sfințire, în care chipul lui Cristos este dăltuit pas cu pas în noi. Oare nu tocmai pentru aceasta ne-a dat Dumnezeu un partener care nu este ca noi, ci cu totul altfel decât noi? În această relație ies la iveală toate asperitățile și colțurile caracterului nostru. Acceptarea partenerului așa cum este el va fi mai ușoară dacă înțelegem că Dumnezeu nu ține neapărat ca să ne facă viața confortabilă, dar ține ca să ne vadă sfinți și fără prihană înaintea Lui, modelați întru asemănarea Chipului Fiului Său și apoi zidiți împreună ca să fim un Templul sfânt pentru Domnul. Cu cât mai clar pricepem nădejdea chemării noastre, cu atât mai dispuși vom fi să subordonăm diferențele dintre noi scopului pe care îl are Dumnezeu pentru noi.

Noi suntem preoți ai Dumnezeului celui nevăzut. Suntem oameni din casa Lui. Cei care-l caută trebuie să-L găsească, privind la noi. Aceasta este provocarea pe care Dumnezeu o pune înaintea copiilor Săi, începând din familie și terminând în **FAMILIA MARE**, în Biserică.

Notițe culese din predică

Efes. 3:1-21

Plini de toată plinătatea dumnezeirii

*Biserica este locul în care ni se dă ocazia să gustăm
tot mai mult din moștenirea făgăduită:
umplerea de toată plinătatea lui Dumnezeu.*

Recapitulare

Nădejdea chemării noastre este să ajungem să fim un Templu sfânt pentru Domnul (Efes. 2:10-22). Aceasta este o chemare corporativă și se poate împlini plecând din familie, iar mai apoi continuând în Biserică, pentru că reclamă zidirea noastră împreună. Dar pentru aceasta, fiecare dintre membrii trupului trebuie să aibă:

- ▶ **Curajul** de a declara: „Sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia/biserica mea!”
- ▶ **Disciplina** de a studia Scriptura, până când vom putea spune împreună cu psalmistul: „plăcerea și desfătarea mea sunt legile și poruncile Tale, Doamne!”
- ▶ **Înțelepciunea** de a face cunoscut acest plan celor între care ne-a așezat Dumnezeu: „Doamne, doresc să fiu credincios în isprăvnicia pe care mi-ai încredințat-o și anume aceea de a vorbi celor din casa și din comunitatea mea despre frumusețea Căilor Tale și de a umbla pe ele înaintea lor.”

Surpriza enormă pe care o avem atunci când ne deschide gura să vorbim celor din casa noastră despre tainele Scripturii descoperite de noi este să găsim, de cele mai multe ori, o ureche surdă și o inimă rece. Dacă nu vom ști să biruim ispita, vom trânti toate de pământ și ne vom întoarce în vechile tipare ale (ne)preoției noastre. Dar dacă am început procesul cu pasul întâi — **Curajul** de a declara: „sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia mea!”

— supărarea noastră se stinge și putem încerca din nou și din nou. Cristos, al cărui rob suntem pentru binele familiei, se dă bătut abia când am închis ochii. Nici noi nu putem face altfel. Dar poate veni momentul în care cuvintele s-au spus, iar inima rămâne totuși închisă. Ce facem în astfel de momente? Ca să primești răspuns la întrebare, citește textul (Efes. 3:14-21) și răspunde la întrebările de mai jos:

1. Pavel se consideră „prizonierul lui Isus Cristos” (3:1). Ce putem învăța din atitudinea lui, având în vedere că el era, de fapt, întemnițat într-o închisoare romană? Care sunt lucrurile cu adevărat importante pentru tine, acele absoluturi care trebuie să-ți guverneze viața indiferent de situația prin care treci?

---

2. Citește și Fapte 26:13-19. Care este taina pe care Dumnezeu a revelat-o lui Pavel? Cum se aplică acest adevăr în contextul tău? Care sunt aspectele în care acceptăm sau chiar promovăm separarea sau discriminarea? Ce putem face în mod practic pentru a elimina barierele rasiale, sociale, culturale sau de vârstă dintre noi?

---

3. Atunci când încercăm să comunicăm celor din jur adevărurile descoperite în Scriptură se întâmplă să găsim urechi și inimi închise. Ce ne îndeamnă exemplul lui Pavel să facem în astfel de momente? (3:1; 14-21)

---

4. Este ceva din cererea lui Pavel care s-ar aplica și la situația din biserica ta? Ce anume? Numește câteva lucruri specifice.

---

5. Locuirea lui Cristos în inimile noastre, pare un lucru bun. De ce trebuie ca Dumnezeu Însuși să ne facă să ne întărim în putere în omul dinăuntru, pentru ca acest lucru bun să se întâmple?

---

6. Ce este greu în a accepta ca Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință? Cum se întâmplă practic această locuire a lui Cristos în noi?

---

7. Ce legătură vezi între afirmațiile din Efes. 2:18-22 și cererile lui Pavel din rugăciunea de față (3:14-21)?

---

8. Cum ai putea defini în lumina textului de față „bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (1:14, 18)?

---

9. După modelul relației dintre Pavel și biserică, fiecare soț credincios ar trebui să se considere mai întâi slujitorul Evangheliei

lui Cristos, a tainei lui Cristos, al Cuvântului lui Cristos. Aceasta ar însemna să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Iar Dumnezeu își va asuma responsabilitatea împlinirii nevoilor noastre materiale imediate.⁴ Ce ar însemna lucrul acesta în mod concret?

Oare câți dintre bărbații credincioși ne facem timp să studiem Cuvântul lui Cristos în așa fel încât familia noastră, iar mai apoi biserica noastră să vadă că suntem entuziasmați de lucrurile descoperite, ca și cum am fi găsit cea mai mare comoară? Poate că la citirea acestei întrebări, în loc de răspuns se va lăsa, mai întâi, tăcerea, după care mintea ne va fi năpădită de o mulțime de scuze. Dar scuzele nu țin! Noi știm din gura Domnului Isus adevărul că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4:4). Dacă noi nu ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, oare cum îi vom chema pe cei din comunitatea noastră să calce pe urmele noastre? Dacă n-o facem noi, este puțin probabil s-o facă ei. Oare câți dintre noi suntem în familie motorul participării săptămânale la grupul de studiu? Câți dintre noi ne disciplinăm pentru a merge la grup cu lecția pregătită, cu întrebări și frământări serioase legate de adevărul din text? Sau în ce altceva se arată preocuparea noastră pentru cunoașterea voii lui Dumnezeu?

Meditație

Unii consideră Epistola către Efeseni un discurs întrerupt de rugăciuni. Alții însă o consideră a fi o rugăciune întreruptă de discursuri. Această împletire a discursului cu rugăciunea ar trebui să ne dea aripi. Chiar și atunci când urechile celor din jur se închid și nu mai vor să audă ceea ce avem să le spunem, ne rămâne totuși încă o cale. În loc să vorbim cu

⁴ Vezi Mat. 6:33.

ei despre Dumnezeu, trebuie să începem să vorbim cu Dumnezeu despre ei.

Arma rugăciunii nu trebuie lăsată din mâini, nici măcar atunci când urechile par a fi deschise. Scriptura ne spune că nu este suficient să auzi. Trebuie să și înțelegi. Iar înțelegerea lucrurilor nu este simplă. În pilda Semănătorului, Domnul Isus vorbește despre patru categorii de pământuri. Trei dintre ele rămân neroditoare, în ciuda faptului că au auzit Cuvântul. Doar acela care aude Cuvântul și-l înțelege aduce roadă. Dar pământul stâncos și spinos sunt o extraordinară avertizare chiar și pentru acela care pare să fi înțeles Cuvântul și l-a primit îndată cu bucurie. Chiar și procesul vieții poate fi avortat.

Revenind acum la discuția noastră legată de procesul modelării noastre întru asemănarea lui Cristos, putem afirma că planurile lui Cristos pentru fiecare dintre noi sunt mult prea ambițioase pentru ca ele să poată fi realizate prin eforturi proprii. Fără intervenția lui Dumnezeu nu putem *nici pricepe, nici trăi* adevărurile lui Dumnezeu. Iar această intervenție o invocăm prin rugăciune.

Cele două rugăciuni ale lui Pavel — 1:15-23 și 3:14-21 — constituie un bun model pentru rugăciunile pe care le vom înălța și noi către Dumnezeu pentru cei din familia și din Biserica noastră. Rugăciunea de mulțumire (1:15-16) ne dă ocazia unei evaluări și ne umple inima de încurajare. Dar cum nici unul dintre noi nu a ajuns încă la țintă, rugăciunea de mulțumire va face loc cererilor noastre. Acestea trebuie să se focalizeze pe două aspecte: pe de o parte, pe înțelegerea adevărurilor lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, pe trăirea lor. În 1:17-23, Pavel se roagă pentru frații lui din Efes ca Dumnezeu să le lumineze mintea ca să priceapă adevărurile de boltă ale vieții creștine. În rugăciunea de față (3:14-21), el se roagă pentru întruparea acestor adevăruri. Bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, pentru care s-a rugat Pavel ca s-o

pricepem, este însuși Cristos locuind în noi. Viața creștină este mai mult decât o informare a minții, este o întrupare a adevărului, o schimbare a vieții:

- ◆ Trebuie să ne întărim în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru
- ◆ Așa încât Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință
- ◆ Pentru ca având rădăcina și temelia puse în dragoste
- ◆ Să putem pricepe, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoaștem (astfel) dragostea lui Cristos care întrece orice pricepere
- ◆ Și astfel să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

Toate acestea le face Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Pavel spune că din El își trage numele orice familie în ceruri și pe pământ. Desigur, Pavel se poate referi la neamuri, seminții, noroade.⁵ Dar la fel de adevărat este și faptul că afirmația lui se poate referi la orice familie pământească, la familia mea și a ta. A-ți trage Numele din Dumnezeu, înseamnă a căpăta valoare prin El. Să nu uităm că Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, parte bărbătească și parte femeiască. Să nu uităm că întregul se realizează doar prin unirea celor două jumătăți. Și să nu uităm că doar atunci când Cristos începe să locuiască în inimile noastre prin credință, devenim cu adevărat ceea ce am fost creați să fim. Ce extraordinară imagine a nădejzii chemării noastre! Procesul a început prin pecetluirea noastră cu Duhul Sfânt. Domnul Isus afirmă însă în Ioan că odată cu venirea Duhului Sfânt, vine să locuiască în noi și Tatăl și Fiul, deci toată plinătatea dumnezeirii: „Dacă Mă iubește

---

⁵ Vezi, de pildă, Gen. 12:3, 22:18 sau Daniel 7:13-14. Expresia „orice familie în ceruri”, include, probabil toată ordinea spirituală a lucrurilor. Practic, Pavel în declară pe Dumnezeu Creatorul a tot ce există în cer și pe pământ.

cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el" (Ioan 14:23).

Locuirea lui Cristos în inimile noastre, pare un lucru bun. De ce trebuie ca Dumnezeu Însuși să ne facă să ne întărim în putere în omul dinăuntru, pentru ca acest lucru bun să se întâmple? Ce este greu în a accepta ca Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință? Cum se întâmplă practic această locuire a lui Cristos în noi?

În Galateni 2:20, Pavel scrie: *„Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”*. Cristos locuiește în inimile noastre doar în măsura în care dragostea de Cristos se manifestă prin ascultarea și întruparea Cuvântul Lui în viața de zi cu zi. Ascultarea este „cordonul ombilical”, să zicem așa, prin care cerul coboară și umple ființa noastră.

Ni se taie respirația doar când ne gândim la aceste adevăruri!

Să nu uităm că tot ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu. Iar atunci când El lucrează în noi, o face potrivit cu bogăția slavei Sale, deci având la dispoziție mijloace nebănuite de noi. Acesta este avantajul rugăciunii. Când noi am epuizat resursele noastre, Dumnezeu, în bogăția slavei Lui, poate mobiliza altele, la care noi nici măcar nu am fi putut să ne gândim.

Notițe culese din predică

Efes. 4:1-16

Condiții esențiale pentru zidirea Trupului – Biserica

*Smerenia, blândețea, îngăduința și îndelunga răbdare:
condițiile care sunt esențiale pentru a deveni
o Biserică pe placul lui Dumnezeu.*

Am intrat în jumătatea aplicativă a cărții. Tot ceea ce urmează se zidește pe adevărurile din primele trei capitole și trebuie înțeles în lumina lor. Dintru început, Pavel ne îndeamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea primită. Chemarea are două dimensiuni: una *personală* și una *corporativă*. Chemarea personală este să fim sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu, și ea ne pregătește pentru cea corporativă: „Noi suntem zidiți împreună ca să fim un Templul sfânt în Domnul”.

A fi un Templu sfânt în Domnul înseamnă a-L avea pe Domnul Însuși locuind în noi și lucrând prin noi, adică a fi plini de toată plinătatea dumnezeirii: de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt. Dar această taină nu poate fi cunoscută în izolare. Ea se împlinește deplin doar *împreună cu toți sfinții*, deci în relații. Or, cea mai intimă și deci cea mai promițătoare relație în această privință este cea de familie (FAMILIE). Se ridică însă întrebarea: Care sunt condițiile de bază care ne permit să ajungem să descoperim taina plinătății dumnezeirii locuind în mijlocul familiei?

Întrebări:

1. Ca să mă pot purta într-un chip vrednic de chemarea primită, trebuie să pot articula, în primul rând, foarte clar chemarea primită. Deci cum definești „chemarea primită” (1) în lumina primelor trei capitole?

---

2. Cum altfel ai putea defini smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și îngăduința și care crezi că este rolul lor în zidirea unei relații fericite atât în familie, dar mai ales în Biserică?

---

3. Cum comentezi afirmația: „Unitatea Bisericii este un dat, care trebuie păstrat și nu ceva ce trebuie realizat!”?

---

4. Ce înseamnă că fiecareia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Cristos? (vezi 4:11-16; Rom. 12:1-8). Cum se aplică acest adevăr în Biserică?

---

5. Cum crezi că se poate aplica adevărul din Efeseni 4:10 în familia ta (grupul tău de părtășie, biserica ta)? Ce înseamnă lucrul acesta și în ce fel înțelegerea acestor lucruri constituie un îndemn spre unitate?

Familie: _____

_____

Grup: _____

_____

Biserică: _____

_____

6. Cercetează-ți viața! Care dintre aspectele menționate de Pavel în Efes. 4:1-3 sunt cele mai problematice în viața ta? Ai făcut ceva până acum ca să îndrepti situația? Ce ai de gând să faci sau să faciți împreună în mod concret pe viitor?

_____

_____

_____

Meditație

În Efeseni 4:1-3, Pavel înșiră câteva aspecte care caracterizează o purtare în chip vrednic de chemarea primită: smerenia, blândețea, îndelunga răbdare; îngăduința în dragoste și păstrarea unirii Duhului, prin legătura păcii.

Smerenia este dovada recunoașterii *unității* Trupului și ne ajută să renunțăm la confortul nostru de dragul confortului lui Dumnezeu. Smerenia ne ajută să recunoaștem că zidim un Templu sfânt *pentru Domnul*, nu pentru noi și, de aceea, contează părerea și așteptările Lui, nu ale noastre.

Blândețea este dovada recunoașterii *diversității* Trupului și ne ajută să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, așa cum găsește El cu cale s-o facă.

Îndelunga răbdare și **îngăduința** dovedesc faptul că recunoaștem că suntem încă în procesul desăvârșirii, a transformării noastre într-un chip și asemănarea lui Cristos,

și că acest proces este lucrat de Dumnezeu prin vase și instrumente imperfecte. El ne desăvârșește în măsura în care ne lăsăm folosiți în desăvârșirea altora.

***Păstrarea unirii Duhului este posibilă
doar prin legătura păcii sau prin legătura împăcării.***

Noi — nu doar iudei și neamuri, ci și soți, părinți și copii — suntem zidiți împreună ca să fim un Templu sfânt pentru Domnul. Templul pe care-l zidim materializează nădejdea chemării noastre și bogăția slavei moștenirii lui în Sfinți. Bogăția și slava moștenirii noastre este Domnul Însuși locuind în noi și între noi.

Până acum am zăbovit lângă *condițiile* care se cer celui care dorește să se implice alături de Cristos în zidirea acestui Templu: smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și îngăduință. Numai etalând aceste trăsături vom putea păstra unirea Duhului prin legătura păcii. Textul ne atrage atenția asupra *strategiei* gândite de Cristos pentru zidirea acestui Templu. El se zidește pornind din familiile noastre, și zidirea lui se realizează prin ceea ce dă fiecare încheietură în măsura ei:

El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos (Efes. 4:11-15).

Textul de mai sus se referă în mod direct la familia mare, adică la Biserică. Bisericii a dat Cristos „pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători”, iar El are în vedere „desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos”. Dar maturitatea Bisericii este dată de maturitatea familiilor ce o compun. La rândul ei, maturitatea și sănătatea familiei este pe măsura maturității și sănătății spirituale a membrilor ei. Nu la întâmplare Dumnezeu a desemnat trei cercuri concentrice pentru existența noastră: (1) în Domnul, (2) în familie și (3) în Biserică. Scopul urmărit pe toate aceste trei planuri este unul și același: ajungerea „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos” (4:13). În lumina afirmațiilor lui Ioan — „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Cristos” (1 Ioan 2:6) —, a fi în Domnul înseamnă și a fi ca Domnul, adică a ajunge la înălțimea staturii plinătății Lui. Iar înălțimea staturii plinătății lui Cristos se atinge zidind pe trei planuri: stabilitate doctrinară sau modul în care gândim (v. 14), integritate în caracter sau măsura armoniei dintre cum gândim și cum trăim (v. 15) și disponibilitate pentru slujire sau modul în care ne dăm lui Cristos ca El să-și lucreze prin noi planurile Lui (16). Primele două coordonate — stabilitatea doctrinară și integritate de caracter — definesc ceea ce suntem, iar a treia — disponibilitate pentru slujire — ceea ce facem.

Nu trebuie să uităm că suntem ceea ce suntem doar în unire cu Cristos și ceea ce facem este spre zidirea Trupului doar în măsura în care Cristos lucrează prin noi. Doar în unire cu Cristos contribuim la zidirea familiei/Familiei. Pavel subliniază lucrul acesta vorbind despre lucrarea fiecărei *încheieturi*. Biserica se definește la răscrucea dintre divin și uman, în toate dimensiunile ei.

Astfel *încheietura* este legătura și conlucrarea dintre fiecare mădular în parte și Cristos. Dacă Cristos este Capul iar noi suntem mădulare ale Trupului, doar acel mădular va fi de folos trupului care este încheșat cu Cristos și prin care lucrează Cristos.

Pentru ca Cristos să poată da bisericii apostoli, prooroci, evangheliști, păstori și învățători, mai întâi aceștia trebuie să se fi dat lui Cristos cu întreaga lor ființă și să se fi pus în slujba lui Cristos cu întreaga lor putere. La fel se întâmplă și în familie. Vom fi de folos pentru zidirea familiei în măsura în care fiecare dintre noi se dă lui Cristos și se pune la dispoziția lui Cristos; în termenii lui Pavel, pe măsură ce fiecare dintre noi se „încheagă” cu Cristos.

Scriind bisericii din Corint, Pavel afirmă că în alergarea noastră spre ziua întâlnirii cu Cristos, resursa lui Dumnezeu pentru a ne garanta că vom fi sfinți și fără prihană înaintea Lui sunt darurile duhovnicești, adică „arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Cor. 12:7). Trupul își primește deci creșterea doar în măsura în care suntem încheși cu Cristos în așa fel, încât Duhul să aibă libertate să se arate prin noi spre folosul celui de lângă noi.

Întrebări

7. Care este scopul lui Cristos așa cum reiese el din acest text? (vezi și 1:10 și 4:10).

---

8. Ce ar însemna împlinirea acestui scop în Metanoia?

---

9. În versetul 16, Pavel afirmă că trupul își primește creșterea prin ceea ce dă fiecare încheietură în măsura ei. Cum trebuie definit conceptul de „încheietură”?

---

10. Ce ar însemna pentru tine să te „închegi” mai mult cu Cristos pentru zidirea comunității tale? Care ar fi măsura de implicare care ți se cere pentru ca aceasta să-și primească creșterea și să se zidească în dragoste?

---

11. Care sunt, în mod concret, coordonatele esențiale ale acestei creșteri sau zidiri? (vezi vs. 14-16)

Să fie oare mai puțin important în familie decât în biserică adevărul rostit de Pavel în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Chipul lui Dumnezeu se definește în relații. Iar pentru că Cristos a venit să-l proslăvească pe Tatăl, în măsura în care îl vom lăsa să locuiască și să lucreze prin noi, El ne va ajuta prin puterea Duhului Sfânt să transformăm mai întâi familia, iar apoi și Biserica într-un loc în care să strălucească chipul și frumusețea lui Dumnezeu.

Notițe culese din predică

Efes. 4:17-24

O gândire nouă

Chemarea primită ne obligă la o progresivă dezbrăcare de omul vechi și la o îmbrăcare cu omul nou, proces posibil doar printr-o permanentă înnoire a minții.

Cum gândim așa vom și trăi. De aceea, premisa biruinței este o minte înnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Nașterea din nou începe prin înnoirea minții (Efes. 4:23-24), iar trăirea vieții creștine trebuie să continue cu permanenta ei înnoire (Rom. 12:2). O minte care nu continuă să se înnoiască prin Cuvântul lui Dumnezeu, deci o minte care nu se hrănește în mod sistematic cu Cuvântul lui Dumnezeu se reîntoarce în tiparele vechi de **gândire** și, mai devreme sau mai târziu, ne va readuce în tiparele vechi de **trăire** (vezi 2 Petru 1:3-11). Dacă pericolul nu ar fi real, Pavel nu ne-ar atenționa în textul de față: „Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire; s-au dedat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție” (Efes. 4:17-19). Aceste cuvinte sunt adresate sfinților care sunt în Efes și credincioșilor n Cristos Isus. Și tocmai lucrul acesta dovedește că pericolul este real.

În paragraful precedent, statura plinătății lui Cristos este prezentată ca și scop al devenirii noastre. Pentru ca să atingem ținta, adică pentru ca să ne facem părtași firii dumnezeiești, trebuie să dezbrăcăm omul vechi și să îmbrăcăm omul nou. Iar acest proces începe în gândirea noastră, fiind asistați de Cuvântul lui Dumnezeu, tălmăcit de Duhul Sfânt. Dar Duhul Sfânt dorește să facă o lucrare

mai profundă, invitându-ne să lăsăm ca schimbarea gândirii să fie urmată de schimbarea trăirii.

Întrebări

1. Textul vorbește despre un lanț de cauze și efecte. Cu ce începe și cu ce se termină acest lanț?

---

2. Cum ați caracteriza deci trăirea păgână?

---

3. Dacă ar fi să împlinim cerința din aceste versete, adică să nu mai trăim cum trăiesc păgânii, unde ar trebui începută bătălia? Oare de ce?

---

4. „Noi nu am învățat *așa* pe Cristos"! La ce se referă Pavel? Cum L-ai „învățat” tu pe Cristos?

---

5. Cum ați explica faptul că premisa biruinței, adică condiția trăirii unei vieții creștine în total contrast cu cea a păgânilor, constă în înnoirea minții?

Dacă faptele noastre sunt greu de ascuns, nu același lucru putem să-l spunem și despre gândurile noastre. Dar dacă,

mai devreme sau mai târziu, gândul se transformă în faptă, ar fi de mare folos să stăm în contextele în care gândurile noastre pot fi date la lumină cel mai repede. După oglinda Cuvântului prin care Duhul Sfânt ne ajută să ne citim și să ne cumpănim gândurile, cei din familia noastră — soțul, soția, părinții sau copii — sunt instrumentele de cel mai mare folos în aducerea la lumină a gândurilor noastre. Se pune însă întrebarea în ce condiții poate familia deveni locul revelării gândurilor noastre?

Ceea ce te ajută să intri în legătură cu gândul omului este vorba lui. De aceea, comunicarea în familie trebuie încurajată pe toate căile posibile. Transparența ne sperie uneori, pentru că ne face vulnerabili: „Dacă îți spun cine sunt și nu-ți place, este tot ce am”. Dar transparența este singura cale de etalare a gândurilor și deci primul pas în vindecarea lor.

Paragraful de față (4:17-24) are două părți așezate într-un contrast implicit: 17-19 și 20-24. Dacă cei cărora le scrie Pavel au fost învățați potrivit cu adevărul care este în Cristos și dacă învățătura este primul pas spre trăire, de ce le mai scrie Pavel ceea ce le scrie în 4:17-19? O posibilă explicație ar putea fi aceea că o gândire dreaptă nu duce în mod neapărat la trăire dreaptă, decât dacă, prin credință dezbrăcăm omul vechi și îl îmbrăcăm pe cel nou. Așadar, Dumnezeu cere participarea noastră pleneră atât în înnoirea gândirii, cât și în înnoirea trăirii. Iată răspunsul așteptat de Dumnezeu ca răspuns la îndurarea Sa revărsată peste noi:

¹Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. ²Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită (Rom. 12:1-2).

Notițe culese din predică

Efes. 4:25 – 5:21

O trăire nouă

*În Biserică, Dumnezeu ne cheamă
nu doar la o gândire nouă, ci și la o trăire nouă*

Înainte de întemeierea lumii am fost aleși ca să fim sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efes. 1:5). Sfințirea începe cu o schimbare a gândirii, dar trebuie să continue cu o schimbare a trăirii. Puterea sfințitoare este Duhul Sfânt (Efes. 1:19). Însă sfințirea poate fi blocată prin întristarea și stingerea Duhului (Efes. 4:30), pentru că avem libertatea să alegem să trăim făcând fie lucrările neroditoare ale întunericii, fie lucrările roditoare ale luminii: Primele — minciuna, mânia, hoția, vorbirea stricată, amărăciunea, iuțimea, strigarea, clevetirea, răutatea, curvia, necurăția, lăcomia de avere, cuvinte porcoase, vorbe nechibzuite, glumele proaste, beția — vor umple viața și relațiile noastre de întuneric și vor transforma familia într-o scenă a stăpânirii Celui Rău. Cele din urmă — adevărul, stăpânirea de sine, hărnicia și dărnicia, vorbirea spre zidire, bucurie și seninătate, blândețea, vorbirea liniștită, bunătatea, fidelitatea, curăția, mulțumirea și generozitatea, cuvinte care să dea har, vorbe chibzuite, vorbire cu psalmi, cumpătarea — vor transforma viața și relațiile noastre într-un loc al prezenței lui Dumnezeu.

Lista din Efeseni 4:25 – 5:20 este importantă însă și dintr-un alt motiv. În teologie, există concepte extrem de elusive și deci dificil de explicat. „Chipul lui Dumnezeu în om” este un astfel de concept. Dar în textul de față, el prinde contururi extrem de simple și palpabile. În Efes. 4 ni se poruncește: „Să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele

înșelătoare ... și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea....” (s.n.) și urmează lista lucrurilor care trebuie dezbrăcate și a celor care trebuie îmbrăcate. Lucrările neroditoare ale întunerecului îl învederează pe prințul întunericului, pe când lucrările roditoare ale lumii îl învederează pe Prințul Luminii, pe Dumnezeu.

Dacă ar fi să aplicăm aceste adevăruri la viața de familie și la cea de biserică, ar trebui să începem mai întâi cu un rechizitoriu în fața oglinzii pe care Duhul lui Dumnezeu o pune înaintea noastră prin lista din acest text. O familie sănătoasă sau o biserică sănătoasă sunt posibile doar în lumina unor relații sănătoase.

„De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său **adevărul**”, pentru că suntem mădulare unii altora” (Efes. 4:25). Cum ar putea dăinui o relație în care ne mințim unii pe alții, în care am pierdut încrederea unul în celălalt pentru că a dispărut dintre noi transparența? Ne ascundem lucruri unul celuilalt și în loc ca adevărul să fie spus în dragoste, ne suspectăm unul pe celălalt, ne tachinăm unul pe celălalt sau gândim rău unul despre celălalt.

După cum am văzut, Adevărul este piatra de temelie în zidirea familiei și a bisericii. Aici nu este vorba despre un adevăr relativizat – adevărul meu sau adevărul tău – ci despre adevărul obiectiv care se măsoară cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu caracterul lui Cristos. În ultimă instanță, El este Adevărul, iar atunci când rostim și trăim adevărul suntem și rămânem în Cristos.

Pentru că am fost creați după chipul și asemănarea Adevărului și pentru că suntem în procesul sfințirii, adică în procesul remodelării noastre după același chip, atunci când trăim și umblăm în adevăr, ne aflăm într-o zonă de

confort, de liniște. Iar atunci când adevărul ne este ascuns, ne tulburăm. Iar tulburarea face loc mâniei.

Textul continuă cu o avertizare: „Mâniați-vă și nu păcătuți”. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului” (26-27). Deși dragostea nu se mânie, în sensul unei mâinii păcătoase, ea nu se bucură totuși de nelegiuire. Dacă nu ar exista o mânie dreaptă, justificată, nu ne-am ridica niciodată împotriva răului.

Minciună, mânie, hoție... Dacă mânia scăpată de sub control fură pe semeni de demnitatea lor, din pricina cascadei de cuvinte stricate care le poate aduce după sine, nu ne mai rămâne decât un pas de făcut de la mânie la hoție, prin care privăm pe semeni de bunurile lor. A fura înseamnă a trăi din sudoarea feței altora, din fructul lucrului mâinilor lor.

²⁹Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. ³⁰Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării. ³¹Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. ³²Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos. ⁵¹.Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. ²Trăiți în dragoste, după cum și Cristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros”, lui Dumnezeu (Efes. 4:29 - 5:2).

Comparația cu Cristos întărește ideea că chipul lui Dumnezeu în noi nu trebuie să rămână un concept intangibil. În Efes. 4:11-16, statura plinătății lui Cristos este prezentată ca scop al devenirii noastre. Pentru ca să atingem ținta, adică pentru ca să ne facem părtași firii dumnezeiești,

trebuie să dezbrăcăm omul vechi și să îmbrăcăm omul nou. Prin ascultarea noastră de Dumnezeu, prin îmbrăcarea în fiecare zi a omului nou care se înnoiește spre cunoștință după chipul Celui ce l-a făcut, în dreptul nostru și în limitele noastre, am putea spune și noi ca Domnul Isus: „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl”, pentru că chipul Tatălui se materializează în trăirea noastră.

Așadar, provocarea acestui text este să facem din familie și din Biserică locul în care deprindem îmbrăcarea cu omul cel nou, adică manifestarea chipului lui Dumnezeu în modurile cele mai palpabile, luptând ca între noi să fie: transparență (25), iertare și împăcare (26-27), muncă cinstită și generozitate (28), mulțumire și încurajare (29), stăpânire de sine, integritate și bunătate (30-32). Dacă binecuvântarea ultimă de care se poate bucura un om este umblarea în prezența lui Dumnezeu, atunci cel mai mare cadou pe care-l putem face celor dragi este să-L aducem pe Dumnezeu în prezența lor, fiind îmbrăcați cu omul cel nou în relația cu ei.

Întrebări

1. Cum ar putea să ne ajute înțelegerea și practicarea celor spuse în 4:16 în dezbrăcarea și îmbrăcarea de care vorbește Pavel?

---

2. Ce argumente pro sau contra puteți aduce vis-a-vis de afirmația: „dezbrăcarea de omul cel vechi” nu se poate face decât prin „îmbrăcarea omului nou”? Care este principiul care susține astfel de afirmații?

---

3. Noi nu luptăm de dragul de a lupta, ci luptăm pentru a câștiga ceva. Ce înseamnă în lumina textului din fața noastră (4:25-5:21) faptul că lupta se dă prin întruparea sistemului de valori al Împărăției în viața de zi cu zi?

---

4. În ce fel ne ajută în trăirea vieții creștine de zi cu zi, faptul că luptăm de dragul lui Dumnezeu și nu ca răspuns la ceea ce fac cei din jurul nostru?

---

5. În care dintre domeniile atinse în text ți se pare că lupta este cea mai grea pentru tine, sau pentru cei din casa ta? Fii specific și împărtășește câteva lucruri cu care te frământă.

---

6. Cum ați putea să vă ajutați unii pe ceilalți în câștigarea biruinței în aceste domenii specifice?

---

7. Cum s-ar putea face lucrul acesta, în așa fel încât să câștigați și unii și alții din această implicare?

Notițe culese din predică

Efes. 6:5-9

Responsabilitatea purtării de grijă

*“Dacă nu poartă cineva de grijă celor din casa lui,
este mai rău decât un necredincios și s-a lepădat de credință.”
(1 Timotei 5:8)*

Viața cuprinde mai multe sfere de responsabilitate, obligându-ne să păstrăm în echilibru mai multe feluri de relații: cu Dumnezeu, cu noi înșine, cu familiile noastre, cu slujba, cu biserica, cu lumea și cu natura. Dacă dorim să ne ordonăm prioritățile în viață, putem pleca de la cuvintele Domnului Isus spuse învățătorului Legii în Matei 22: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (37-39). În textul de mai sus, Domnul Isus așează pe primul loc relația cu Dumnezeu, pe al doilea, relația cu sinele, iar pe al treilea, relația cu semenii.

Dar a treia sferă de relații (relația cu semenii) are și ea mai multe fațete — relația cu familia, cu biserica, cu lumea, relațiile de serviciu sau slujba — care trebuie și ele ordonate. Biblia ne oferă ajutor și aici. De pildă, în *1 Timotei*, Pavel le cere celor care doresc să devină episcopi, adică slujitori ai bisericii „să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” (4-5). Înainte ca să ne putem implica în slujirea bisericii trebuie să ne dovedim credincioși în slujirea familiei. Iar pentru a sublinia cu și mai multă forță acest adevăr, în capitolul 5 Pavel continuă: „Dacă nu poartă cineva grijă de

ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios” (8).

În context, purtarea de grijă se referă la întreaga sferă de nevoi a membrilor familiei, incluzându-le pe cele materiale. Astfel relațiile de serviciu respectiv responsabilitatea câștigării pâinii de fiecare zi are prioritate în fața relației noastre cu biserica, în sensul slujirii ei. Iată deci ordinea biblică de prioritate a diferitelor compartimente care compun viața creștină: relația cu Dumnezeu, cu noi înșine, cu familia, cu slujba, cu biserica, cu lumea, cu natura înconjurătoare.

Trebuie să mai facem o precizare. Relația cu Dumnezeu nu este primul compartiment dintr-o serie de alte compartimente ale vieții, ci măsura ascultării noastre de Dumnezeu în fiecare din cele șase compartimente care o compun. Procesul sfințirii are de a face cu aducerea fiecărui compartiment al vieții la ascultarea de Dumnezeu.

După ce Pavel ne-a vorbit despre așteptările lui Dumnezeu în sfera relațiilor de familie, în textul de față (Efes. 6:5-9) el vorbește despre relațiile noastre de serviciu, despre modul în care trebuie să privim slujba de zi cu zi, despre ce anume înseamnă a aduce această sferă a vieții la ascultare de Dumnezeu.

⁵Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos.

⁶Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Cristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu.

⁷Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor,

⁸căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut (Efes. 6:5-8).

Esența mesajului din aceste versete ar putea fi exprimat astfel: robilor (angajaților), ascultați de stăpânii (patronii) voștri pământești și slujiți-i, căci veți primi răsplata de la Domnul. Dar atât ascultarea, cât și slujirea sunt apoi mai departe calificate. Ascultarea de stăpâni sau de patroni trebuie să fie cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos! Iar slujirea trebuie să fie nu de ochii lor, ci cu bucurie din inimă, cu dăruire, ca și cum l-am sluji pe Cristos.

Întrebări

1. Pavel a trăit și a scris în epoca sclavagistă. Oare se pot transfera aceste principii în relațiile actuale de serviciu? Pe ce bază?

---

2. Nu este prea dură porunca: „Ascultați de stăpânii voștri pământești, *cu frică și cutremur*”? La prima vedere ar suna ca și cum Pavel ar fi în slujba stăpânilor de sclavi. Oare l-am putea învinovăți pe Pavel de așa ceva? Cum se explică întregul verset 5?

---

3. Ce schimbă faptul că Pavel adaugă la „*frică și cutremur*” celelalte două expresii: „*în curăție de inimă, ca de Cristos*”?

---

4. Cum adică să ascult de șeful meu „ca de Cristos!”

---

5. Oare cum ar fi dacă Cristos mi-ar fi șef pentru o lună? Ce așteptări aș avea de la El? În ce fel i-aș comenta deciziile? Ce așteptări ar avea El de la mine?

---

6. Urmărește oare Pavel printr-o astfel de poruncă să suprimе orice inițiativă de partea noastră?

---

7. Noi mergem de obicei la serviciu pentru un salariu. Pentru el muncim și îl negociem dacă este posibil, gândindu-ne la nevoile noastre de zi cu zi. Pavel însă vorbește despre o altă plată, pe care o primim de la Cristos. Oare cum trebuie gândite relațiile de serviciu în lumina acestui fapt?

În sfera slujbei, cele mai multe compromisuri le facem de dragul câștigului material pe care-l urmărim. Dumnezeu știe că noi, copiii Lui, trăim într-o lume controlată de dumnezeul veacului acestuia, care a imprimat societății un mers al ei, aservit intereselor lui. Tocmai de aceea Dumnezeu a făcut o promisiune eliberatoare copiilor Săi: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri — mâncarea și îmbrăcămintea — vi se vor da pe deasupra”.

A căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a face din împlinirea mandatului preoției factorul hotărâtor în

luarea deciziilor noastre. De cele mai multe ori, slujba este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru ca fiii Împărăției să fie semănați pe ogorul acestei lumi. Așa se face că până și la locul nostru de muncă noi ne supunem lui Cristos, îl slujim pe Cristos și dăm socoteală lui Cristos. Este deci firesc ca Pavel să scrie efesenilor: „Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos” (5).

Aceasta nu înseamnă să mă dau rob șefului, patronului sau stăpânului de dragul lui Cristos, ci să mă dau rob lui Cristos de dragul celor între care și pentru care muncesc.⁶ Dacă mă duc la slujbă pentru Cristos, înseamnă că în toate relațiile de serviciu trebuie să urmăresc ascultarea de Cristos și să nu îngădui ca Satan să mă ispitească cu bogățiile acestei lumi ca să mă leapăd de Cristos și să mă închin lui. Mă duc la slujbă cu Cristos, muncesc de dragul lui Cristos și spre slava Lui și las în seama Lui pâinea și îmbrăcămintea.

În versetul 9 — „Și voi, stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care știți că Stăpânul lor și al vostru este în cer, și că înaintea Lui nu se are în vedere fața omului” — Pavel se întoarce spre stăpâni, patroni sau angajatori. Și pentru ei este valabil tot ce s-a spus mai sus: Și lor li se cere o implicare în sfera lucrurilor materiale, cu curăție de inimă, cu o focalizare pe lucrurile spirituale, pe preoția la care i-a chemat Dumnezeu. Nici pentru un patron credincios, factorul determinant ultim nu poate fi profitul pe plan material, ci cel pe plan spiritual. Și el trebuie să știe că oamenii sunt mai importanți decât lucrurile și că Dumnezeu i-a dat pe mână bogățiile nedrepte ale acestei lumi, ca punându-le în negoț să adune bogății în locurile cerești.

---

⁶ Textul din 1 Cor. 7:17-24, îndeamnă până și pe robii din acea vreme să apuce ocazia câștigării libertății dacă este posibil. Cu atât mai mult, în zilele noastre, putem schimba locul de muncă dacă dorim s-o facem.

Întrebări

8. Oare porunca dată stăpânilor, respectiv patronilor sau șefilor înglobează tot ceea ce s-a spus robilor? Am putea parafraza astfel prima parte a versetului: „*Slujiți subalternilor voștri cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca lui Cristos. Slujiți-i cu bucurie ca pe Cristos, nu ca pe oameni, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut?*” Cum îți argumentezi răspunsul?

---

9. Relațiile de serviciu ocupă o parte importantă din timpul unei zile! Oare Templul sfânt care se zidește prin aportul nostru al fiecăruia — este vorba doar despre cei care au fost înviați împreună cu Cristos și așezați împreună cu El în locurile cerești — se zidește și de-a lungul orelor noastre de serviciu, adică prin relațiile noastre cu șefii sau cu subalternii noștri?

În 1 Timotei 2:3-4 ni se spune că Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți. În realizarea planului Său Dumnezeu așteaptă participarea lui Cristos (2:5-6), a apostolilor (2:7) și a Bisericii (2:1-2, 8-15). Bărbaților din Biserică, respectiv capilor de familie, Dumnezeu le cere să se roage în orice loc ridicând spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Acesta este aportul nostru la mântuirea altora. Mâinile curate vorbesc despre relațiile noastre cu lucrurile materiale ale acestei lumi. Mâniile vorbesc despre sfera relațiilor noastre, iar îndoielile despre relația cu Cristos. A fi cinstit la locul tău de muncă și a avea relații de serviciu după voia lui Dumnezeu nu sunt lucruri

de mică însemnătate, ci însuși aportul pe care tu și cu mine îl putem aduce la mântuirea semenilor între care am fost așezați. Relațiile noastre de serviciu sunt deci parte esențială a misiunii noastre. Pavel însuși subliniază acest adevăr:

¹Toți cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, *ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău.* ²Iar cei ce au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt „frați”, ci să le slujească și mai bine, tocmai fiindcă cei ce se bucură de binefacerile slujbei lor, sunt credincioși și preaiubiți. Învață pe oameni aceste lucruri, și spune-le apăsător ... ⁷Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. ⁸Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns ... Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. ¹²Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat (1 Tim. 6:1-12).

Având în vedere că *lucrarea creștină, este orice activitate legitimată de mandatul cultural (vezi Gen. 1:28), care a fost subordonat conștient și creativ mandatului preoției (vezi Mat. 28:18-20) provocarea care ni se face și unora și altora, și robilor și stăpânilor este să facem din slujba noastră locul preoției noastre.*

Notițe culese din predică

Efes. 6:10-20

Responsabilitatea protejării Trupului de atacurile celui rău

Pentru a putea ține piept uneltirilor diavolului, trebuie să fim în permanență îmbrăcați în armura lui Dumnezeu

Citește textul din Efeseni 6:10-20 și încearcă să răspunzi la următoarele întrebări:

1. Ce reprezintă locurile cerești? (vezi și 1:3, 20; 2:6, 3:10)?

---

2. Cine sunt căpeteniile, domniile, stăpânitorii întinericului acestui veac și duhurile răutății care sunt în locurile cerești? Cum ne ajută să răspundem la întrebare faptul că Pavel îi așează pe talerul opus cu cei pe care-i numește „carnea și sângele”?

---

3. Când și unde este prezentă această confruntare în viața unui creștin? Cum se duce, practic, această luptă?

---

4. Care este, de fapt, pericolul?

---

5. Ce reprezintă armura lui Dumnezeu și ce înseamnă a o îmbrăca?

---

6. Cât de important este să îmbrăcăm *toată* armătura lui Dumnezeu?

---

8. Cu care dintre piesele armurii am probleme în a o înțelege și a o îmbrăca? Unde simt și cred că sunt punctele mele vulnerabile?

Lupta spirituală a credinciosului este „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (12). Pericolul este real și poate fi fatal. De aceea Pavel se grăbește să ne îndemne să ne întărim în Domnul și în puterea tăriei Lui, îmbrăcând toată armura lui Dumnezeu ca să putem ține piept uneltirilor diavolului și să rămânem în picioare după ce vom fi biruit totul.

Ca să ne motiveze la îmbrăcarea armurii lui Dumnezeu, Pavel începe și termină cu un îndemn: „stați gata dar...” (14) și „vegheați la aceasta cu toată stăruința” (18). Cele două îndemnuri vorbesc despre natura dușmanului și a luptei pe care o dăm. Nu știm când și de unde suntem atacați. Textul vorbește despre *uneltirile Diavolului*. El „dă târcoale, ca un leu”, ne spune Petru. Iar intențiile Lui sunt *să ne înghită*, nu să ne sperie doar (vezi 1 Petru 5:8). Păcatul înșeală, înfășoară lesne și împietrește. Iar o inimă rea și necredincioasă ne desparte de Dumnezeu cel viu (Evrei 3:12). Este deci normal ca Pavel să înceapă astfel: „Stați gata dar... (14)” și să termine astfel: „Vegheați la aceasta cu toată stăruința” (18)..

Singura noastră șansă de biruință este armura lui Dumnezeu. Având în vedere natura luptei spirituale și permanența ei, ar trebui să fim mereu îmbrăcați în armura lui Dumnezeu. Ar trebui să ne culcăm cu ea, ne sculăm cu ea, o purtăm întreaga zi ca scut împotriva atacurilor dușmanului.

Problema este că purtatul armurii cere efortul nostru conștient. Ea trebuie încinsă, îmbrăcată, încălțată, luată. Biruința ne este garantată de însăși îmbrăcarea armurii lui Dumnezeu. În ea suntem invincibili, fără ea suntem vulnerabili. Ori de câte ori dezbrăcăm adevărul și îmbrăcăm minciuna, schimbăm neprihănirea cu nepocăința, râvna Evangheliei păcii cu lenevirea, credința cu necredința, pacea și înțelegerea mântuirii cu necunoașterea căilor Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu cu datinile oamenilor etc. vom fi trântiți la pământ. Care sunt deci piesele armurii?

Cingătoarea adevărului

Orice adevăr, începe cu ADEVĂRUL suprem, cu Domnul Isus Cristos, care este Calea, Adevărul și Viața. Cunoașterea acestui Adevăr ne aduce eliberarea de sub puterea păcatului, din relația de căsătorie cu Cel Rău. După cum, pentru un ostaș, brâul asigură tăria spatelui, tot așa, pentru un ostaș

al lui Cristos, mijlocul încins cu adevărul asigură tăria sufletului. Încingându-ne cu El, ne întărim în Domnul și în puterea tăriei Lui.

Dar putem oare să ne încingem cu ADEVĂRUL și să trăim apoi în minciună în lucrurile de fiecare zi? Nicidecum! Ioan ne avertizează în Apocalipsa de faptul că minciuna și mincinoșii vor rămâne afară: „Cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și *toți mincinoșii*, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (21:8).

Una dintre cele mai mari minciuni cu care ne putem adormi cugetul este că avem părtășie cu Dumnezeu, atunci când, de fapt, lucrurile nu stau așa: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 2:6). ADEVĂRUL locuind în noi ne va da putere să spunem adevărul și să trăim în lumina lui în toate lucrurile mici sau mari ale vieții. Iată îndemnul lui Pavel din Efeseni: „Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă ADEVĂRUL. De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora” (Efes. 4:25-26, s.n.).

Câtă liniște îți aduce trăirea în adevăr! Și câtă liniște îți oferă trăirea în preajma oamenilor despre care știi că spun adevărul! Cum ar putea dăinui o relație în care ne mințim unii pe alții, în care am pierdut încrederea unul în celălalt pentru că a dispărut dintre noi transparența, ne ascundem lucruri unul celuilalt, și în loc ca adevărul să fie spus în dragoste, ne suspectăm unul pe celălalt, ne tachinăm unul pe celălalt sau gândim rău unul despre celălalt?

Adevărul este deci piatra de temelie în zidirea Bisericii. Aici nu este vorba despre un adevăr relativizat – adevărul meu sau adevărul tău – ci despre adevărul obiectiv al Cuvântului

lui Dumnezeu, al caracterului lui Cristos. În ultimă instanță, El este Adevărul, iar atunci când rostim și trăim adevărul suntem și rămânem în Cristos.

Platoșa neprihănirii

Ca și în cazul adevărului, și în cazul neprihănirii discutăm despre două aspecte distincte: o neprihănire de drept și o neprihănire de fapt. Prima este neprihănirea lui Cristos care ne este atribuită nouă, iar a doua neprihănirea ce rezultă din ascultarea de El.

A fi îmbrăcat cu platoșa neprihănirii înseamnă a fi îmbrăcat cu Cristos: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos” (Gal. 3:26-27). „Și voi, prin El, sunteți în Cristos Isus”, afirmă Pavel în 1 Corinteni. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, *neprihănire*, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul». (29-30).

Aceasta este neprihănirea de drept, neprihănirea noastră legală. Dar neprihănirea „de drept” ne este oferită în Cristos tocmai pentru ca să facă posibilă neprihănirea „de fapt”. „De ce-Mi ziceți: «Doamne!, Doamne!» dacă nu faceți ce vă spun Eu?” (Luca 6:46). Procesul mântuirii începe cu declararea lui Cristos ca Domn, ca Stăpân, cu înrolarea în oastea Sa. Dar procesul mântuirii trebuie să continue cu ascultarea noastră zilnică de Cristos și se desăvârșește atunci când moartea ne va găsi credincioși și ascultători de Cristos, adică în Domnul Isus Cristos.

În Romani 8, pentru Pavel a fi „în Cristos” include nu doar aspectul legal, ci și realitate concretă de zi cu zi. Aceia sunt în Cristos, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului. El face apoi o precizare. N-a fost suficient ca Dumnezeu să dea o Lege, deoarece

firea pământească nu avea puterea ascultării de ea. Este cu neputință firii pământești să trăiască în ascultare de Dumnezeu, să umble după șoapta sau îndemnul Duhului. De aceea a trebuit ca Dumnezeu să-L dea pe Cristos. Pentru aceasta au fost necesare întruparea, viața neprihănită, neatinsă de păcat, și moartea lui Cristos pentru păcat în locul nostru. Atunci când El a plătit prețul păcatelor noastre, a putut să ne redeschidă porțile Împărăției lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt a putut coborî să sălășluiască în noi. Dacă L-am întreba pe Dumnezeu cu ce scop a făcut toate acestea pentru noi, El ar repeta cele spuse prin Pavel: „Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (8:4).

Așadar, ni s-a atribuit o neprihănire legală ca să putem trăi într-o neprihănire reală. Am fost răscumpărați de Cristos ca să trăim în ascultare de El. Am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, ca să ne lăsăm călăuziți de El.

Râvna Evangheliei păcii ca încălțăminte.

Ne-am încins cu adevărul și am îmbrăcat platoșa neprihănită atât în sens legal cât și în sens real. Abia așa are sens și sorți de izbândă încălțarea cu râvna Evangheliei păcii!

Pavel descrie astfel relația sa cu Cristos: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în [sau în ascultare de] Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Biserica, al cărei mădular suntem fiecare dintre noi, este numită nu doar mireasa lui Cristos, ci și trupul lui Cristos. Ca Trup al lui Cristos, Biserica este chemată să ducă mai departe lucrarea pe care i-a încredințat-o Tatăl Acestuia. Pavel îi scrie lui Timotei că Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului că este un singur Dumnezeu

și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca jertfă de ispășire pentru toți” (1 Tim. 2:3-5). Or, Evanghelia păcii încă nu a fost propovăduită pe tot pământul. Dacă nu ne încălțăm cu râvna Evangheliei păcii înseamnă că nu am avut parte de ea.

Scutul credinței

Nimeni nu se încălță dacă nu are de mers undeva, dacă nu are de lucrat ceva sau dacă nu are de luptat pentru ceva. Ca ostași ai lui Cristos, ne avântăm pe urmele Lui, în luptele Lui. Ori, „Fiul omului S-a arătat ca să nimicească lucrările Întinericului” (1 Ioan 3:8). Va fi oare Diavolul bucuros și mulțumit să ne vadă luptând alături de Cristos pentru nimicirea lucrărilor lui? Evident că nu va fi. Mai mult, el va arunca împotriva noastră săgețile lui arzătoare. Deja ni s-a spus că avem de a face cu un uneltitor, cu un înșelător, cu un perfid, cu un ucigaș, care nu se sfiiește să lovească pe la spate. În acest context ne spune Pavel: „Pe deasupra tuturor acestora luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău” (16).

Într-adevăr scutul a fost gândit în primul rând pentru a para săgețile sau loviturile dușmanului. Dar cum funcționează acest scut invizibil al credinței în fața săgeților celui rău?

Săgețile arzătoare ale celui rău sunt ispitele cu care el ne asaltează. În esența lor, ispitele sunt încercări ale Diavolului de a ne împinge să nesocotim Cuvântul lui Dumnezeu și să credem minciunile Lui. Săgețile lui sunt arzătoare, fiindcă se ancorează în carne, în firea pământească și ofertele lui sunt atractive. Ca să luăm scutul credinței, trebuie să cunoaștem adevărul Scripturii, în care se ancorează credința.

Cea mai cumplită erezie este cea care strecoară în afirmațiile ei neadevărate cea mai mare cantitate de adevăr, sau care poate să se muleze cel mai bine pe el și să înșele astfel pe cei

care se deschid pentru ea. Lumea este plină de răstălmăciri ale Cuvântului, de sistematizări teologice aparent imbatabile, care însă nu respectă adevărul Scripturii, pentru că aceia care le-au formulat nu s-au smerit în fața Scripturii, ci s-au folosit de ea. Credința adevărată se ancorează în adevărul curat. Iar la adevărul curat ajunge doar acela care, iluminat de Duhul Sfânt, se descălță pentru a umbla prin spațiul sacru al revelării de Sine a lui Dumnezeu, fără să strice Cuvântul lui Dumnezeu.

Coiful mântuirii

Coiful este o următoare piesă din armură. Dacă piesele de armură enumerate până acum — cingătoarea, platoșa, încălțările și scutul protejează trupul, coiful protejează capul. Este probabil vorba despre protecția minții noastre, a gândirii noastre?

Toți purtăm un coif pe cap, dar nu orice coif este coiful mântuirii. Majoritatea coifurile pe care le poartă oamenii sunt coifuri ale minciunii și ale nădejzilor înșelătoare oferite de sistemele religioase ale zilelor noastre. Oamenii le poartă și se sacrifică pentru ele. Oare la întâmplare prima dintre piesele armurii lui Dumnezeu este adevărul? Dacă este compromis adevărul se compromit toate celelalte. Ne vom pomeni îmbrăcați cu o neprihănire fariseică, vom încălța râvna unui mesaj care nu va fi în stare să ne aducă pacea cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu semenii, ne vom ancora credința în minciună și scutul unei astfel de credințe va invita și va ațâța săgețile arzătoare ale Celui Rău, în loc să le stingă.

Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu

Ca să ne încingem cu adevărul, trebuie mai întâi să-l descoperim din Scripturi. De aceea, sabia Duhului sau Cuvântul lui Dumnezeu este o piesă indispensabilă din armura lui Dumnezeu. În folosirea săbiei Duhului Îl avem ca

model pe Însuși Domnul Isus Cristos. În lupta lui din pustie, a parat loviturile lui Satan cu: „Este scris!” Tot Domnul Isus ne-a învățat că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din Gura lui Dumnezeu.

Cum anume să ne deprindem cu folosirea acestei săbii a Duhului ne învață psalmistul în Psalmul 119:

¹³⁰Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate. ¹³¹Deschid gura și oftez, căci sunt lacom după poruncile Tale ... ¹⁴⁰Cuvântul Tău este cu totul încercat, și robul Tău îl iubește ... ¹⁴⁷O iau înaintea zorilor și strig; nădăjduiesc în făgăduințele Tale. ¹⁴⁸O iau înaintea străjilor de noapte, și deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău ... ¹⁵⁹Vezi cât de mult iubesc eu poruncile Tale: înviorează-mă, Doamne, după bunătatea Ta! ¹⁶⁰Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice. ¹⁶¹Niște voievozi mă prigonesc fără temei, dar inima mea nu tremură decât de cuvintele Tale. ¹⁶²Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă. ¹⁶³Urăsc și nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta (Psalmul 119: 130-163).

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri.

Am afirmat în paginile precedente că acela care este îmbrăcat cu toată armura lui Dumnezeu este invincibil. Aceasta ne-ar împinge să credem că armura lui Dumnezeu ar putea fi operantă și fără prezența și intervenția directă a lui Dumnezeu. Tocmai de aceea încheie Pavel pe nota rugăciunii făcută „în toată vremea”.

Rugăciunea este o declarație a neputinței noastre, a totalei noastre dependențe de Dumnezeu. Rugăciunea este un strigăt de ajutor. Faptul că Pavel ne îndeamnă să facem rugăciuni în toată vremea ne spune că armura lui

Dumnezeu nu este operantă decât prin prezența și puterea lui Dumnezeu. De aceea a început Pavel cum a început acest paragraf: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui!” (10). Puterea și tăria sunt ale Lui, nu ale noastre. Prin rugăciune, declarăm tocmai nevoia noastră de Dumnezeu, nevoia noastră de adevăr și neprihănire, bucuria noastră de a fi purtători ai Evangheliei păcii, mulțumirea noastră pentru scutul credinței și pentru coiful mântuirii, precum și dorința noastră de a ne crește îndemânarea de a mâni sabia Duhului.

Cea mai sigură protecție pentru familia sau biserica noastră și cea mai sigură investiție pentru bunăstarea lor spirituală este trăirea unei vieți creștine normale, în care căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, lăsând în seama lui grija zilei de mâine. Protejăm pe cei din casa noastră de atacurile celui rău, parându-le în propria noastră viață prin ascultarea de Dumnezeu și luptând să nu fim noi înșine o pricină de păcătuire, o poartă pe care Cel Rău să poată intra în familie!

În cazul depresurizării cabinei unui avion, cei maturi trebuie să-și pună mai întâi ei înșiși masca de oxigen, și abia apoi pot să pună copiilor lor. Tot așa, dacă dorim să ne protejăm familia împotriva atacurilor domniilor și stăpânilor din locurile cerești, trebuie să ne punem mai întâi noi înșine armura. Abia așa și abia apoi îi vom putea ajuta și pe cei din familia sau biserica noastră să o facă.

Notițe culese din predică

